

'HET SCHEEP(S)JOURNAAL'

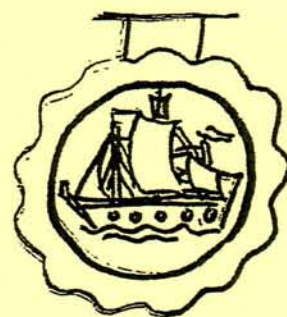
Officieel orgaan van de werkgroep
genealogie van de familie Scheepbouwer

Een groot deel van de Canadese Scheepbouwers (incl. de 2 Hollandse gasten)
1 augustus 2009

Jaargang 11 - nummer 2/3

september 2009

IN DIT NUMMER:

1.	Van de redactie	pagina	3
2.	De Canada-special	pagina	5
3.	'Van de gekke' of 'te gek'!	pagina	13
4.	De oudste, de jongste en geboorten	pagina	25
5.	Verjaardagen en jubilea	pagina	25
6.	In Memoriam	pagina	28
7.	Uit de pers	pagina	30
8.	Wie herkent dit?	Pagina	31
9.	Financiën	pagina	32
10.	Tenslotte	pagina	32

0-0-0

1. Van de redactie.

Dit nummer van ons journaal is grotendeels gewijd aan de eerste officiële reünie van de Canadese tak van onze familie en het bezoek dat Tineke en ik daaraan brachten.

Uit de titel van het verslag van onze reis valt af te leiden dat wij zelf ook niet precies wisten, hoe wij dat bezoek moesten karakteriseren.

Was een reis van in totaal 6 dagen, waarin we ruim 20.000 km vlogen en ook nog eens ruim 1200 km met de auto hebben afgelegd (en dat alles tegen een substantieel bedrag) nou **'van de gekke'** of eigenlijk **'te gek'**?

Uiteindelijk komen we toch tot de conclusie dat het elke cent waard is geweest en dat we deze ervaring voor geen prijs hadden willen missen.

Vaststaat, dat de Canadezen onze inspanningen zeer hebben gewaardeerd. Voor Bill, die samen met zijn echtgenote Agi de organisatie voor zijn rekening had genomen, waren wij: **'the icing on the cake'** of de **'kers op de taart'**!

Zo vaak heeft men dat nou ook weer niet tegen één van ons ooit gezegd.

Uit het verslag kun je ook lezen dat ik voor alle deelnemers een speciaal Canadanummer van ons blad had gemaakt, met in het Engels een kort historische overzicht, wat foto's en kopieën van een aantal akten. Dat stuk heb ik in dit nummer ook opgenomen, maar voor alle lezers die de Engelse taal (niet zo goed) machtig zijn in een Hollandse vertaling. Wie de Engelse versie wil ontvangen kan dat aan de redactie kenbaar maken. Dan wordt die alsnog toegezonden.

Voor zover er een kritische noot ten aanzien van dit bezoek kan worden gemaakt, dan is het dat ik vooraf had gehoopt ook veel nieuwe genealogische feiten boven water te kunnen krijgen. Dat is maar ten dele gelukt. Voordeel is wel, dat ik nu de mensen achter die feiten ken en dat het mogelijk nu makkelijker zal gaan die ontbrekende zaken te vergaren.

Tijdens ons bezoek heb ik Jackie benoemd tot onze correspondent in Canada. Enerzijds om ontbrekende gegevens op te sporen en anderzijds om ons op de hoogte te houden van ontwikkelingen binnen de familie daar. Als dat werkt, dan zullen we voortaan in ons journaal ook berichten uit Canada kunnen opnemen. Een eerste reactie wordt in elk geval in ons volgende nummer gepubliceerd.

Het is uiteraard niet alleen Canada, wat de klok slaat. In onze laatste vergadering (12 september jl.) hebben we ook over andere zaken gesproken. Bijvoorbeeld over het teruglopende aantal donateurs en wat daaraan te doen en over de inhoud van ons komende nummer.

Met name de vrouwelijke leden van het bestuur - en dat zijn alle anderen, behalve ondergetekende! - zouden graag inzicht krijgen in de verschillende familietradities, die de kerstviering van onze leden omgeven.

De dames zelf zullen ons daarin een inkijkje geven, maar de vraag is verder aan jullie om datzelfde te doen. Zijn er bepaalde gewoonten met betrekking tot de maaltijden in die dagen of de viering in het algemeen, maak ons daar dan deelgenoot van. Achter in dit blad kunt u lezen hoe dat het beste kan.

Ook zouden de dames graag inzicht hebben in het bestaan van z.g. 'familierecepten', al of niet gekoppeld aan speciale gebeurtenissen. Is er in uw familie daarvan sprake, laat het ons weten en wij zullen dat in de komende nummers publiceren, zodat ook anderen daarvan kunnen meegenieten..

Verder willen wij graag van al onze donateurs een overzicht van de desbetreffende het emailadressen aanleggen. Dat kan op termijn bijvoorbeeld het - op verzoek - elektronisch verzenden van het journaal mogelijk maken. Daarmee zou een aanzienlijke post aan portokosten kunnen worden bespaard. Stuur ons daarom even een mailtje als u over een emailadres beschikt. Bij voorbaat onze dank!

Uw redactie.

2. De Canada-special.

'THE SHIP(S)JOURNAL'

Official magazine of the taskforce
genealogy of the Scheepbouwer-family

CANADA-SPECIAL

On the occasion of the first family-reunion of the Canadian branch of the German/Dutch familytree of the Scheepbouwer-family, the Dutch members of the family offer this Canada-special of their quarterly family-magazine to all their Canadian brothers and sisters.

Volume 11 - edition 2

July/August 2009

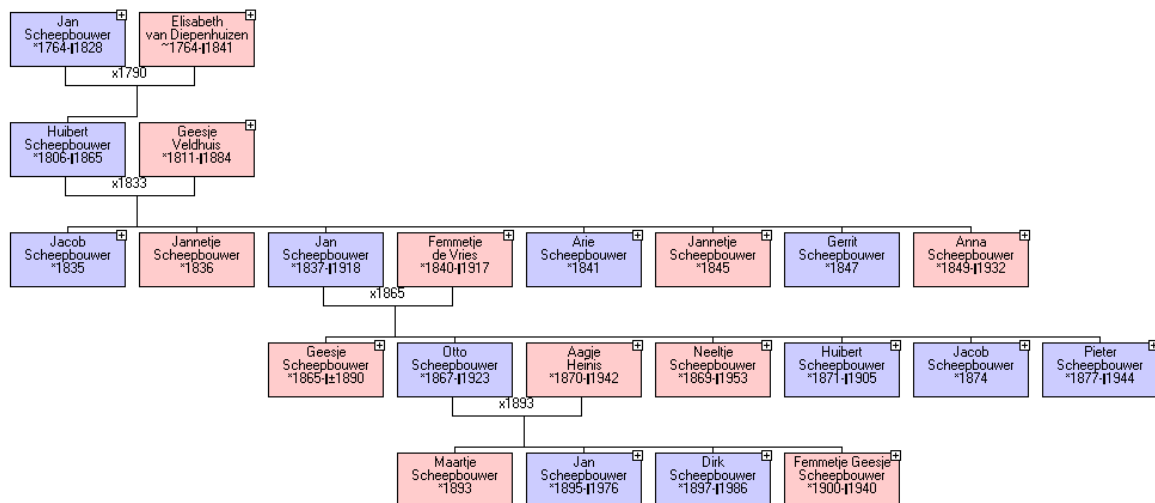
Ter introductie.

Het was in 1999 dat ik voor het eerst serieus op zoek ging naar de 'roots' van onze familie in Nederland. Tot dan had niemand anders dat ooit eerder gedaan, dus er was geen voorwerk van waaruit ik kon verder gaan.

Mijn vader, Dirk, werd in een klein dorpje, Westgraftdijk (bij Alkmaar), geboren. Alkmaar ligt in het noordwestelijk deel van ons land. Als ik toentertijd vroeg of hij wist waar onze familie vandaan kwam, zei hij: 'hier uit West-Friesland of misschien daarvoor uit Friesland'

En hij had gedeeltelijk gelijk, want zijn vader Otto, zijn grootvader Jan en zelfs zijn overgrootvader Huibert, leefden (en stierven voor een deel) in dat zelfde dorpje in West-Friesland.

Maar al spoedig ontdekte ik, nadat ik mijn zoektocht was gestart, dat mijn betovergrootvader Huibert op 7 april 1806 in Dordrecht (een stad in het Westen van ons land) was geboren.

Een deel van de stamboom, beginnende met Jan (1764-1828)

Op grond van dat feit moest ik voor verdere gegevens in de archieven van Dordrecht gaan zoeken. Omdat Dordrecht in die tijd een belangrijke havenstad was geweest, beschikte het over een goed georganiseerd archief. Dat, gevoegd bij het feit dat onze voorouders voordat ze gingen verhuizen, meer dan twee eeuwen in Dordrecht hadden gewoond, maakte mijn zoektocht een stuk gemakkelijker.

In de archieven van Dordrecht ontdekte ik dat onze oudste voorvader, Jan Caspersz Schopbouwer, oorspronkelijk afkomstig was uit Mühlheim a/d Roer, Duitsland. Hij kwam als vrijgezelle scheepstimmerman (blokmaker) naar Dordrecht.

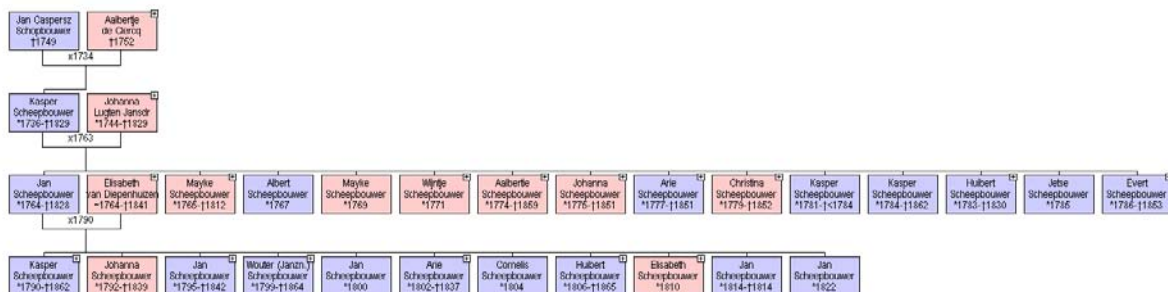
Een blokmaker heeft zich gespecialiseerd in het maken van de grote blokken, waardoorheen de touwen van de zeilen van de grote, commerciële, zeilschepen werden gevoerd.

Een set 'blokken' gemaakt door onze voorouders..

Na zijn aankomst in Dordrecht, huurde hij een kamer bij Aalbertje Abramsdr. De Clerq, de weduwe van Johannes Tijssen,. Hij trouwde met haar in 1734.

Het echtpaar had 1 zoon, (C)Kaspar Scheepbouwer, geboren 19 december 1736. Hoe en waarom de naam Schopbouwer veranderd werd in Scheepbouwer is tot op de dag van vandaag niet duidelijk. Het meest voor de hand liggende de is, dat als familienaam de naam van het beroep van de vader werd gekozen.

Deel van de stamboom, beginnende met Jan Caspersz Schopbouwer (... - 1749)

Kaspar trouwde op 10 november Johanna Lugten Jansdr. Zij kregen in totaal 14 kinderen. Kaspar stierf 21 juni 1829.

Hun oudste zoon, Jan (geboren 15 februari 1764) trouwde op 4 juli 1790 Elisabeth van Diepenhuizen. Zij kregen 11 kinderen, waarvan de 8ste Huibert was, geboren in 1806.

En zo is de cirkel weer rond.

Ik heb getracht het spoor in Mühlheim a/d Roer verder te volgen, maar tot op dit moment is dat nog niet volledig gelukt. Wel ontdekte ik dat sinds 1638 tot in de eerste helft van de 18^e eeuw, door inwoners van Mühlheim a/d Roer, de navolgende namen werden gebruikt: Schiffbäwer, Schiepbauers, Schieffbauer, Schiffbauer(s), Schiepboauers, Schibauers, Schipbawer, Schifbauer, Schiffbawer, Schiffbauer, Schipbäwer, Schifbäuer, Schipbauer(s), Schifbäuers, Schibböer, Schippbauer, Schuboeer, Schiffbäuer, Schiffbawers, Schiebauer, Schlipbauer.

Uiteindelijk bleef de naam Schiffbauer over en in het telefoonboek van 2001 stonden twee families met die naam. Ik veronderstel dat dit ver verwijderde familieleden zijn. Ik moet altijd nog een keer contact met ze opnemen, om te bekijken of zij iets weten over onze gezamenlijke familiehistorie.

De historie.

Zoals al eerder werd gezegd, werd Jacob Scheepbouwer geboren in een klein dorpje genaamd Westgraftdijk (Graft) vlakbij Alkmaar en wel om 4 uur 's middags op 11 januari 1874. Zijn geboorte werd officieel aangegeven door zijn vader Jan Scheepbouwer, metselaar en 36 jaar oud, op het gemeentehuis van Graft op 12 januari. Hij werd vergezeld door de getuigen H. Leeghwater, boer en 32 jaar oud en Andries Enders, politiemans en 46 jaar. De vader bevestigde dat zijn zoon was geboren uit zijn wettige echtgenote, Femmetje de Vries.

Jacob was het 5^e kind in een totaal van 6. Voor hem waren geboren Geesje (1865-1890), mijn grootvader Otto (1867-1923), Neeltje (1869-1953) - als ik goed ben geïnformeerd, onderhield zij het contact met haar broer in Canada - Huibert (1871-1905) en tot slot zijn broer Pieter (1877-1944).

Van al deze familieleden, kende ik alleen tante Neetje en haar man, oom Piet Bankersen en tante Ma Beeldman, de weduwe van oom Piet Scheepbouwer. Zij woonde in het zelfde smalle straatje (glop) tegenover tante Neeltje. Mijn vader onderhield een goede verstandhouding met zijn beide tantes en zijn oom en omdat we op fietsafstand woonden (een uurtje) kwamen we nogal eens op bezoek. Van hun hoorden we soms nieuws over oom Jacob en tante Dirkje Kroon uit Canada.

We weten maar weinig over de kindertijd van Jacob, noch van de rest van zijn broers en zusters. Het moet een rustige tijd zijn geweest met de toen voorkomende kinderspelen, zoals hoepelen, tikkertje en diverse balspelen.

Omdat er veel water rondom Graft was, waaronder het Alkmaardermeer, werd er ongetwijfeld gezwommen, geroeid en gekanoed. 's Winters kon er worden geschaatst.

The village of Westgraftdijk with 'het Lange bruggetje' (the longbridge).

The same bridge from a different angle.

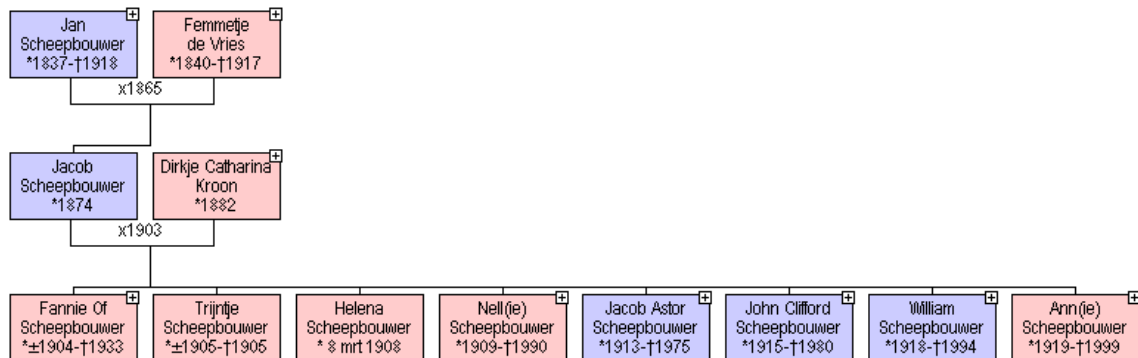
Tegen de tijd dat Jacob een beroep moest kiezen, met een vader die metselaar was, een broer die timmerman was en andere leden van de familie, die ook allemaal ambachtslieden waren, lag het voor de hand dat ook Jacob een beroep in de bouwvak zou kiezen. Het werd stukadoor. Voor die tijd een nieuw beroep, vooral toegepast in het opsieren van woningen en gebouwen in het algemeen.

Op 29-jarige leeftijd deed hij Dirkje Catharina Kroon uit Hoorn een aanzoek en zij trouwden in Graft op 5 februari 1903. Behalve bruid en bruidegom, waren de moeder van de bruid (haar vader was al overleden) en de ouders van de bruidegom, aanwezig. Verder als getuigen: zijn broers Huibert en Pieter Scheepbouwer en zijn zwagers Pieter Bankersen en Pieter Rol. Zij allen ondertekenden de officiële trouwakte.

Wat er precies gebeurde tussen februari 1903 en mei 1906 is niet helemaal duidelijk. Wat we zeker weten is, dat het echtpaar in 1904 hun eerste kind (dochter), kregen. Femmetje, genoemd naar haar grootmoeder van vaderszijde. Samen met haar moeder, volgden zij Jacob in mei 1907 naar de USA.

Terwijl zij nog in Nederland waren, kreeg het echtpaar in februari 1905 nog een dochter, Trijntje, genoemd naar haar grootmoeder van moederszijde. Trijntje overleed in Velsen-Noord op 6 mei van datzelfde jaar en werd in Santpoort begraven.

In totaal hadden Jacob en Dirkje 8 kinderen, 5 meisjes en 3 jongens.

De laatst bekende woonplaats van Jacob en Dirkje in Nederland, was Santpoort (vlakbij Haarlem). Mogelijk woonden ze daar, omdat Jacob op dat moment werkte aan het Psychiatrisch ziekenhuis, aldaar. Wanneer zij precies van Westgraftdijk naar Santpoort verhuisden, is niet duidelijk.

(Noot: de laatst bekende woonplaats van Jacob en de geboorteplaats van Trijntje wordt afwisselend Santpoort en Sandpoort genoemd.)

Uit het scheepsmanifest uit 1907, toen Dirkje en haar dochter naar de States voeren, maken we op dat zij en haar dochter laatstelijk woonden in Hoorn, waar Dirkje was geboren en getogen. Wellicht dat zij, nadat Jacob was vertrokken in 1906, naar familie in Hoorn waren teruggekeerd.

De weg naar Canada.

Ik kan alleen maar raden naar de redenen waarom Jacob besloot naar de andere zijde van de oceaan te verhuizen en daar een nieuw leven op te bouwen. Misschien waren de arbeidsomstandigheden op dat moment niet zo gunstig of misschien was hij gegrepen door verhalen over mensen die waren geëmigreerd en die daar hun geluk hadden gevonden. Zeker weten zullen we het waarschijnlijk nooit.

Feit is, dat Jacob in mei 1906 inscheepte op de Nieuw Amsterdam en vanuit Rotterdam naar New York voer. Hij arriveerde, net als alle andere emigranten, op Ellis Island) op 22 mei 1906. Daar zag hij voor het eerst het Vrijheidsbeeld. Dat moet een geweldige ervaring zijn geweest!

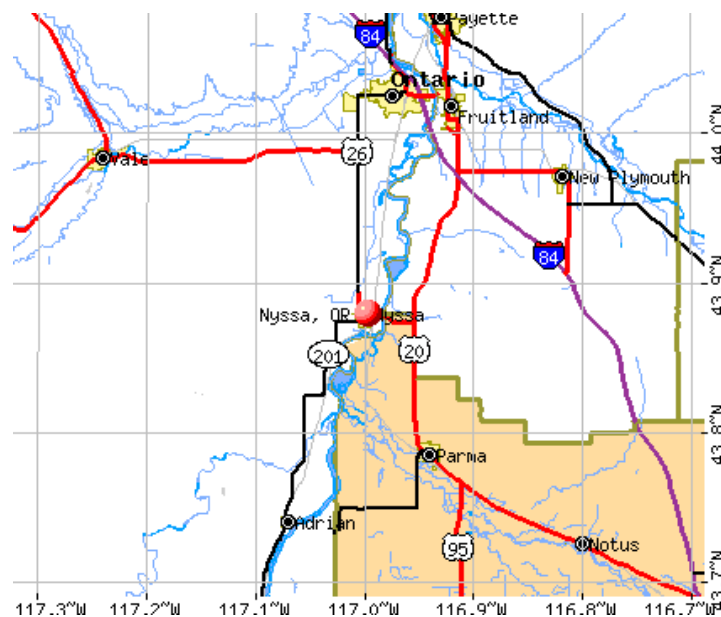

ss. Nieuw Amsterdam

In het scheepsmanifest lezen we dat Jacob op weg was naar Nyssa (Oregon) om daar bij een vriend, F. Stam, ter verblijven. Zijn beroep was stukadoor,. Toen hij in de States aankwam stond hij aan het hoofd van \$ 10,-, verklaarde nooit eerder in de VS te zijn geweest, geen bigamist of anarchist te zijn, in staat was om te lezen ente schrijven, in goed gezondheid en niet gehandicapt te zijn en dat hij laatstelijk woonde in Sandpoort, Holland.

In Holland had hij zijn echtgenote en 3-jarig dochtertje Femmetje (in het manifest geschreven als: Temmetje) achtergelaten.

Zij kwamen exact een jaar later, ook met de Nieuw Amsterdam.

Nyssa, Oregon, close to the Canadian border.

We mogen veronderstellen, dat Jacob in ieder geval in Oregon verbleef, totdat hij was verenigd met zijn familie, dus tot aan mei 1907.

Eerder dan 8 maart 1908 moeten zij Oregon hebben verlaten en naar British Columbia (Canada) zijn vertrokken, want hun 3^e dochter Helena, werd op 8 maart 1908 geboren in Whitla, BC.

Zo heeft zich, naar wij veronderstellen, de weg naar Canada zich ontrolt. Jullie Canadezen moeten nu de rest maar invullen, want daar weten jullie meer van dan wij.

Er is een heel weekend omdat te doen!

Markenbinnen/Wassenaar, June/July 2009.

Tiki en Otto.

N.B.: in het oorspronkelijke stuk waren verder nog 19 foto's uit het begin van de vorige eeuw uit Westgraftdijk en Graft opgenomen alsmede de huwelijksakten van Jan Caspersz en Aelbertie de Clerq en Jacob en Dirkje Catharina Kroon en de geboorteakte van Jacob.

Naschrift:

Na terugkeer uit Canada, kregen we vanuit Canada een melding, dat Jacob en Dirkje niet rechtstreeks vanuit Oregon naar British Columbia zijn gegaan, maar eerst 13 jaar in de provincie Alberta hebben gewoond. Nadere bijzonderheden ontbreken nog, maar er worden naspeuringen naar gedaan.

U hoort t.z.t. nader.

3. "Van de gekke?" of "te gek!".

(Verslag van een reis naar Canada door twee leden van het bestuur van de Familiestichting Scheepbouwer, in verband met de eerste officiële Scheepbouwer reunion in Castlegar, B.C., Canada.)

Toen ongeveer 3 maanden geleden eenmaal bekend was, dat er in het laatste weekend van juli 2009 door de Canadese tak van onze familie voor de eerste keer een officiële familiereünie zou worden georganiseerd, heeft mijn denken van af dat moment in het teken daarvan gestaan.

Van eerste aanvang af, was ik van mening dat ik (en eventueel anderen) er zo mogelijk heen zouden moeten gaan. Het was immers, zo dacht ik, een 'once in a lifetime opportunity' een dergelijke reünie mee te kunnen maken. Vooral ook daarom, omdat binnen onze familie al heel lang het plan bestond onze familie in Canada te gaan opzoeken. Ook toen mijn vader nog leefde, was dat plan er al. Hij voelde zich altijd al erg verbonden met de familie daar, wat niet zo verwonderlijk was, want tenslotte was de stichter van de familie daar, zijn directe oom (broer van zijn vader).

Jacob Scheepbouwer

Om allerlei redenen was het er echter nooit van gekomen. Nu zou het dus echt moeten gebeuren!

Uit internetverkeer met de familie in Canada bleek, dat zij het ook erg zouden waarderen als er een Hollandse delegatie zou komen. Volgens Bill & Agi, de organisatoren, zou het de 'icing on the cake' zijn!

Discussie in de boezem van ons bestuur wees uit, dat men daar ook wel vond, dat er eigenlijk een vertegenwoordiging uit Nederland heen zou moeten gaan, maar dat de een na de ander om die tijd niet bleek te kunnen gaan. Zo bleven uiteindelijk onze penningmeester, Tineke Scheepbouwer-van Velthuyzen, en ik als enigen over. Ik heb enkele malen geprobeerd Jan Otto, de echtgenoot van Tineke, over te halen mee te gaan. Tenslotte was hij een 'echte' Scheepbouwer en ook nog directe familie net als ik. Hij gunde de eer graag aan Tineke (Tiki voor de Canadezen).

Otto Scheepbouwer

Tiki Scheepbouwer

Zo stonden Tineke en ik op 30 juli jl. rond half een op Schiphol voor een ruim 8 uur durende - rechtstreekse - vlucht naar Vancouver. Vlak voor we daadwerkelijk zouden vertrekken, we zaten al in de wachtruimte van de 'gate', hadden we nog een opmerkelijke ervaring. Plotseling werden onze namen omgeroepen en werd ons gevraagd naar de balie te komen.

Toen we daar aankwamen stond Tineke's schoonzoon Marco ons met een brede glimlach op te wachten. Hij wees naar een grondsteward en zei: 'deze collega heeft een aantrekkelijk aanbod.' En aantrekkelijk was het: ons vliegtuig was klaarblijkelijk overboekt en men zocht ruimte. Als we twee uur later zouden willen vertrekken met een vlucht naar Toronto en vandaar overstappen op een vlucht naar Vancouver, zou de KLM ons allebei € 600,- cash in het handje uitbetalen.

Omdat we echter zouden worden opgehaald (zie hieronder) en we uiteindelijk 6 uur later zouden aankomen dan gepland, hebben we besloten er geen gebruik van te maken. Jammer, want extra zakgeld zou niet onwelkom zijn geweest.

De reünie zou als gezegd plaatsvinden in Castlegar, ca. 600 km naar het oosten. Het eerste idee was, om vanaf Vancouver een binnenlandse vlucht te boeken, maar in de loop van de internetdiscussie met verschillende leden van de familie daar, kregen we van Jackie Scheepbouwer een aanbod dat we niet konden (en wilden) weigeren.

Zij bood aan ons op te halen van het vliegveld in Vancouver, waarna wij bij haar thuis de nacht konden doorbrengen om vervolgens de volgende morgen in alle vroegte, samen met haar en haar 77-jarige moeder (Ann), naar Castlegar te rijden.

Jackie Scheepbouwer

Wij namen dankbaar dat aanbod aan en zo kon het gebeuren, dat toen wij door de douane waren, wij werden opgewacht door Jackie, met een bord waarop stond:

OTTO EN TIKI.

Na een hartelijke, maar wat afstandelijke begroeting, geen van ons wist op dat moment goed raad met de situatie, reed Jackie ons binnen een uur naar haar woonplaats Surrey en werden wij rond 6 uur plaatselijke tijd met een omhelzing welkom geheten door haar moeder Ann.

Zij en haar schoonzuster Rose zijn de enige nog overgebleven schoondochters van Jacob Scheepbouwer en Dirkje Catharina Kroon, de oorspronkelijke pioniers en dus samen het restant van de tweede generatie.

Rose en Ann Scheepbouwer

Na het uitwisselen van de meegebrachte- en de welkomstgeschenken van de andere zijde, was het tijd voor het diner. Omdat er op dat moment in Canada een hittegolf heerste - sinds eind jaren veertig was het niet meer zo lang zo warm geweest - werd besloten geen warme, maar een frisse BBQ-maaltijd te gebruiken. Daar maakten we voor het eerst kennis met de in Canada wereldberoemde aardappelsalade van Ann.

Tijdens de BBQ en daarna, spraken we onder andere over het opmerkelijke feit, dat beide kanten van de familie elkaar na ruim honderd jaar voor het eerst ontmoetten. Jackie vroeg naar een kinderrijmpje dat haar vader aan haar en haar broer voor het naar bed gaan vertelde en dat iets met vingers te maken had. Ze had geen enkele clou meer en had er al eens aan een paar Hollanders, die aan het College waar ze werkte verbonden waren, gevraagd, maar die konden haar niet helpen. Waarschijnlijk waren die te jong en kenden die Oud-Hollandse versjes niet meer.

Na enig heen en weer praten kwamen Tineke en ik op: *Naar bed, naar bed, zei Duimelot* enz. Dat was een schot in de roos. Op haar verzoek hebben we de Nederlandse tekst en de Engelse vertaling voor haar opgeschreven. Ze was verrukt en zou het ook aan haar broer doorgeven.

Omdat het voor ons - door het tijdsverschil (9 uur vroeger in Canada) - allang ver over middernacht was, gingen we kort daarop slapen. Dat wilde wel lukken, ondanks de hitte!

Afgesproken was, dat we de volgende morgen rond 4 uur zouden opstaan en rond 5 uur zouden gaan rijden. We hadden een rit van ruim 8 uur (incl. stops) voor de boeg en het voordeel van een vroege start was, dat het nog niet zo warm zou zijn en dat er minder verkeer op de weg zou zijn. En omdat het dat weekend (tot en met maandag) in British Colombia een officieel feestweekend was, werd er veel verkeer verwacht.

Zoals gezegd, zo gedaan. Nadat wij als blokken in slaap waren gevallen, ging om 4 uur de wekker en rond 5.15 uur waren we op weg. Het was een prachtige rit door de uitlopers van de Rocky Mountains, met geweldige vergezichten. Het was relatief koel en er was nog niet veel verkeer.

Overigens zou het, ook op de terugrit die overdag plaatsvond, wel meevallen met dat verkeer. Ik heb het gevoel, dat Canadezen al van verkeersdrukte spreken, als er 8 in plaats van 4 auto's op de weg zijn!

Jackie rijdt uitstekend

We reden in Ann's comfortabele Ford Crown Victoria (voor de kenners: 8 cyl. en 4.5 liter). Mede dankzij de uitstekende rijkunsten van Jackie ging het allemaal zeer voorspoedig. Rond 13 uur arriveerden we in ons tijdelijk verblijf, het Cozy Pines Motel.

Daar ontmoetten we ook de eerste andere familieleden:

Jackie's favoriete neef Albert Scheepbouwer, met zijn zoon, schoondochter en kleinkind.

Omdat het eerste onderdeel van het programma, ontvangst met pizzamaaltijd bij Bill en Agi thuis, pas om 19 uur zou beginnen, hadden we de middag voor ons zelf. Die hebben we gebruikt om nog wat slaap in te halen!

Omdat Jackie ook nog niet eerder bij Bill thuis was geweest (ze hadden elkaar in ongeveer 30 jaar niet meer gezien!), moest ze eerst telefonisch rijinstructies opvragen, alvorens we rond half zeven op weg gingen naar de pizza's en de rest van de familie.

Albert "Bert" Scheepbouwer en zijn familie

De instructies waren duidelijk en Jackie reed ons rechtstreeks naar het huis van Bill en Agi. Aan de ballonnen die aan het hek waren vastgemaakt, wisten we dat we er waren. Bij binnenkomst werden we verrast door het grote aantal jonge tot zeer jonge kinderen, die we in de woonkamer aantroffen. Later bleek dat de wat ouderen buiten op het 'deck' (een met een grote partytent met wanden van muskietengaas overdekt terras op de eerste verdieping) zaten. We werden met veel warmte onthaald en maakten kennis met Bill, zijn vrouw Agi (van Hongaarse geboorte, vandaar die naam!), broer Gordon en zijn nieuwe partner Linda Tanner en vooral hun moeder Rose (78), die heel erg blij was met onze komst.

Agi en Bill Scheepbouwer

Vervolgens probeerden we ook de namen en gezichten van de kinderen en kleinkinderen met elkaar in verband te brengen, maar gelet op het aantal, bleef het voorlopig bij proberen. In de loop van de reünie zou het steeds beter lukken!

Omdat we aan de deelnemers van tevoren hadden gevraagd foto's (liefst historische) mee te brengen, bracht Rose ons onmiddellijk een hele stapel. De toelichting daarbij bracht ook al meteen de eerste verhalen ter tafel. Duidelijk werd wel, dat vooral de eerste jaren voor ouders en kinderen een periode was waarin veel moest worden afgezien. Langzamerhand raakte men 'gesetteld', in het begin vooral in zogenaamde 'homesteads', boerderijen van een bepaalde omvang, waarvan de grond tegen zeer voordelige tarieven van de overheid werd verkregen als compensatie voor het in cultuur brengen van het land.

Uit de verhalen werd wel duidelijk, dat Canada tot aan de tweede wereldoorlog vooral een agrarische gemeenschap was, voor een belangrijk deel opgebouwd door immigranten. Pas na het einde van die oorlog ontwikkelde het land zich tot de moderne staat, die het nu is, met rond de dertig miljoen inwoners in het op een na grootste land ter wereld (alleen de Russische Federatie is groter; China is derde).

Terwijl Tineke (Tiki voor de anderen) en ik nog worstelden met namen, gezichten en familierelaties werd een stapel pizzadozen binnengebracht. Zeker voor hongerige magen als die van ons, geen moment te vroeg. Geanimeerd voegden wij ons met ons bord bij het gezelschap op het 'deck' en kregen langzaam maar zeker de verhoudingen een beetje in kaart. Bij binnenkomst hadden we Bill en Agi namens onze familie dezelfde Delfts blauwe tulpenvaas gegeven, die we ook voor Jackie hadden meegenomen. Nu bij de pizzamaaltijd kregen wij beiden van hen een tas met een aantal specifiek Canadese zaken aangereikt.

Ik leerde de tweeling van Gordon, Cody en Kimberley, van wie ik wel al foto's had gezien, kennen evenals hun wat oudere (half)zusjes Stephanie en Cassandra. De laatste met twee kinderen. De jongste aanwezige was Connor William, zoon van Aaron Holland en kleinzoon van Bill en Agi. Ook zijn beide dochters uit een eerder huwelijk, Carrie (met man en drie kinderen) en Tammy (single) waren er, alsmede Christy, hun nichtje, dochter van Linda, zuster van Bill en Gordon. Tenslotte was Albert er ook weer, samen met little Bert, vrouw en kind, evenals Linda (zuster van Bill en Gordon, dochter van Rose) met haar man Garry. Hun (stief)zoon Shane zou de volgende morgen per vliegtuig arriveren.

Hallo, bent u er nog?

Otto en Tiki met (bijna) alle Canadese familieleden

Zo was het voor ons dus ook. Bovendien bleken in een aantal gevallen de huwelijksbanden niet zo stevig (geweest) en was Bill nu voor de vierde keer getrouwd en leefde Gordon nu met zijn derde partner.

Tammy, de tweede dochter van Bill memoreerde dat haar moeder en vader in totaal 7! huwelijken hadden (gehad). Moeder 3 en vader 4. Maar er was sprake van 'lots of love' binnen al die relaties en die indruk maakte het ook wel.

Omdat we tenslotte ook deze dag weer het een en ander aan kilometers achter de kiezen hadden gekregen, gingen we rond 11 uur naar ons motel met de afspraak, dat we rond negen uur de volgende morgen met zijn vieren zouden gaan ontbijten en vervolgens wat boodschappen zouden gaan doen. Om twee uur werden we verwacht in Pass Creek Recreation Park voor de BBQ.

Omdat Ann, als vrouw van het platteland gewend was om vroeg op te staan, was zij de volgende morgen rond 6 uur alweer 'gepikt en gedreven'. Tineke werd niet veel later ook wakker en trof haar buiten aan, met een sigaretje.

Ik had nog niet verteld, dat Ann - tot grote ergernis van haar dochter - een zeer stevige roker was. Onderweg waren de stops in de tijd te zeer uit elkaar gelegen om aan haar nicotinebehoefte te voldoen.

Af en toe ging dan - ondanks de airco in de auto - haar raampje een stukje open en hing haar hand met de sigaret uit het raampje en blies zij de rook zoveel mogelijk direct naar buiten!

Toen Tineke haar zo buiten aantrof stelde ze voor koffie te gaan zetten en het laatste nieuws - ook een behoefte van Ann - even te gaan bekijken. Zo gezegd, zo gedaan en toen ik zelf rond 7 uur ook weer tot de levenden behoorde vond ik ze samen in Tineke's motelkamer. Jackie 'knorde' volgens haar moeder nog volop! Nadat ik ook van koffie was voorzien ging Ann met enig lawaai hun kamer binnen om te informeren of haar dochter al wakker was... tja, toen wel natuurlijk.

Na een heerlijk, maar volstrekt afwijkend, ontbijt met gebakken eieren, een soort rösti, worstjes, veel toast en grote koppen koffie, gingen we op zoek naar een apparaat (een 'baster') om vlees in de oven met jus te kunnen overgieten voor Tineke. Die kun je bij ons ook wel vinden als je er maar goed naar zoekt, maar in Canada tref je ze in bijna elke winkel aan. Na ook nog fles met originele 'maple syrup', waren we klaar met onze boodschappen en gingen we alvast even een kijkje nemen in het Pass Creek park, dat zou de navigatie 's middags makkelijker maken. Het bleek een fraai aangelegen recreatie-annex camper- en caravanpark te zijn in de bocht van de door Castlegar stromende rivier. Omdat we nog wat tijd over hadden zijn we daarna nog even terug gegaan naar ons motel, waar sommigen de tijd gebruikten om nog even te rusten. Rond 2 uur reden we opnieuw naar het Pass Creek park, waar we zo ongeveer de eersten waren. Alleen Bill en een paar van zijn (klein)kinderen waren bezig de BBQ plek in te richten, ondermeer met een groot bord, waarop stond: **"Welcome, Scheepbouwers"** en een tekening met 2 klompen en 2 tulpen. Hollander kon het bijna niet!

Je kunt in het park overdekte picknicktafels (twee aan twee, dus vier stuks, geschikt voor een gezelschap van tussen de 30 en 40 personen) reserveren, evenals een groot houtskool BBQ-apparaat en eventueel een stroomvoorziening. Bill en Agi hadden echter de vleesproducten al voorbereid, zodat die alleen nog maar behoefden te worden verwarmd.

Vlakbij was een vijver aangelegd, waarvan het water niet veel hoger stond dan 20 of 30 cm, dus uitstekend geschikt ook voor kleinere kinderen en het geheel lag in een enorme speelweide, waar allerlei soorten spelletjes konden worden gedaan. Een perfecte plek!

Het menu bestond naast uiteraard de vaste vleesonderdelen als roast, kip en worstjes uit allerlei specialiteiten die door de verschillende familieleden waren bereid, waaronder bonensalade en aardappelsalade (niet zo goed als van Ann!) en chips en snacks voor de kinderen. Er werd van harte gesmuld, terwijl een groot deel van de kinderen in het water speelde, er heerste tenslotte een hittegolf.

Omdat we ongeveer wisten hoeveel deelnemers van welke leeftijd er zouden zijn, hadden we voor een ieder een - meestal typisch Hollands - aandenken aan deze bijeenkomst mee genomen. Net voor de maaitijd begon hadden we de gelegenheid die uit te delen. Voor de kleinsten hadden we een spaarpotje in de vorm van een (oranje) klompje met een Hollandse afbeelding, voor de ouderen sleutelhangers en speldjes, die je op een revers of blouse kunt 'prikken', allemaal ook met Hollandse motieven. Bovendien had ik voor elk gezin een zogenaamde 'Canada special' van ons familieblad gemaakt, waarin ik de geschiedenis van hun voorouders in het kort had beschreven. (Zie verder in dit blad)

Ik had het verder geïllustreerd met een aantal foto's uit de vroegere woonplaats van opa Jacob en zijn vrouw en met kopieën van de trouwakte van Jan Caspersz Schopbouwer, de geboorteakte van Jacob en de trouwakte van Jacob en Dirkje Kroon. Omdat daarin met een illustratie ook melding wordt gemaakt van het beroep van blokmaker, dat onze voorouders generaties lang hebben uitgeoefend, hadden we voor de mannen ook nog een sleutelhanger met een blok (zoals die op de tweede familiebijeenkomst in Dordrecht aan de deelnemers is uitgereikt).

Het restant aan ballpoints, die we ooit als geschenk voor de lezers van ons blad hadden gebruikt, had ik ook meegenomen en daar ter plekke aan de liefhebbers uitgedeeld.

Tot slot hadden we op elke tafel een pak Goudse stroopwafels neergezet en ook nog 2 pakjes met koekjes in de vorm van grachtenpandjes.

Vooraf de stroopwafels waren een schot in de roos. De kinderen, maar ook de volwassenen bleken ze erg te waarderen. Overigens hoorde ik, dat dat overal ter wereld zo schijnt te zijn. Niemand kent ze, maar iedereen is er gek op.

De BBQ werd zo rond 20.00 uur afgesloten met het gezamenlijk verorberen van een enorme taart, waarop een plaatselijke bakker dezelfde afbeelding met klompen en tulpen had aangebracht als die stond op het welkomstbord. Wie Amerikaanse en dus ook Canadese taarten kent, weet hoe mierzoet de 'icing' kan zijn. In dit geval was er geen uitzondering, het glazuur sprong bijna van de tanden, maar de geste was geweldig en werd door iedereen zeer gewaardeerd.

Al met al was de BBQ erg smakelijk. Het programma verliep erg gezellig en onze hoffotograaf (Tineke) heeft op mijn verzoek ladingen foto's gemaakt: van elk gezin apart, van broers en zusters, alle nakomelingen van Rose, het hele gezelschap enz. Jackie die eveneens (en vaak dezelfde) foto's heeft genomen, heeft ons bij het vertrek een CD met ruim 450 foto's meegegeven. Hoeveel Tineke er heeft gemaakt weet ik nog niet, maar veel minder zullen het er niet zijn geweest.

Het fotoarchief is aanzienlijk gegroeid, vooral ook omdat we ook nog een stapel oude(re) foto's hebben meegekregen.

Nadat we met alle familieleden 'gehugd' hadden en hadden afgesproken de volgende morgen rond 9 uur opnieuw bij Bill en Agi samen te komen voor een 'pancake-breakfast', vertrokken we naar ons motel. Ieder van ons heeft op zijn eigen manier de tijd vervolgens doorgebracht. Voor mij persoonlijk was het na een half uurtje bekeken en rond 21.00 uur ging ik slapen. Tenslotte hadden we de volgende dag weer een autorit van zo'n 8 uur voor de boeg!

De volgende morgen om 7 uur was ik al weer buiten, waar ik Ann al rokend aantrof. Ze wees me op grote rookwolken, die het uitzicht op de bergen versluisde en veronderstelde dat dat wees op bosbranden in de nabije omgeving. Toen Bert, die even later ook naar buiten kwam, ook nog eens wees op asresten, die een deel van zijn

Otto en Ann Scheepbouwer

motor bedekten, was het wel duidelijk: de hittegolf eiste z'n tol in de vorm van brandende bossen.

Gelukkig was het niet in onze rijrichting, dus wij hebben er verder geen last van gehad. Wel zagen we onderweg duidelijke sporen van eerdere branden langs de weg.

Als je nu ziet, wat er in Griekenland aan de hand is, kun je je voorstellen wat voor een inferno zo'n brand is. Enkele maanden voor onze komst naar Canada, is de boerderij van Jake Scheepbouwer, een broer van Jackie, tot de grond toe afgebrand als gevolg van bosbrand.

Toen we die morgen bij Bill en Agi binnenkwamen, stond de heer des huizen al volop pancake's en worstjes te bakken en te braden. Het rook heerlijk. Die pancake's zijn op geen enkele manier te vergelijken met onze pannenkoeken, ze zijn aanzienlijk kleiner, maar wel drie tot vier keer zo dik en uitermate geschikt als ontbijt. We hebben gesmuld!

Gelet op onze reisduur konden we niet al te lang meer blijven en na een emotioneel afscheid van al de nieuw verworven familieleden, gingen we tegen tienen terug naar huis, dat wil zeggen, Jackies huis. De terugreis verliep, evenals de heenreis, comfortabel en zonder problemen.

Omdat wij de volgende dag om 3 uur op het vliegveld moesten zijn en dus de ochtend en een deel van middag beschikbaar hadden, was afgesproken dat Jackie ons naar Abbotsford zou brengen, waar op dat moment een 'agriculturele' manifestatie werd gehouden. De Royal Canadian Mounted Police (RCMP) zou daar ook zijn, met een demonstratieteam met paarden en het zou voor ons een uitgelezen kans zijn, die politiemensen in hun prachtige rood-zwart outfit met zo'n fraaie bruine 'padvindershoed' te fotograferen.

Het zag er echter naar uit, dat wij ruim voor 6 uur Abbotsford zouden passeren Jackie wist dat de laatste demonstratie om 6 uur zou plaatsvinden. Besloten werd daarom het programma om te gooien en nog deze middag naar Abbotsford te gaan.

Dan hadden we de volgende dag de gelegenheid om in alle rust naar ons vertrek toe te leven. Ann zou dan de lunch thuis klaarmaken (met aardappelsalade) en Jackie zou Bert ook nog uitnodigen. Zo gezegd, zo gedaan!

Even over 5 uur arriveerden we in Abbotsford en het festivalterrein. Het bleek een combinatie van een grote kermis en een landbouwtentoonstelling te zijn. Het bleek ook al snel, dat we voor niets waren gekomen, de laatste demonstratie was om 4 uur begonnen en was net afgelopen. De RCMP was bezig de spullen in te pakken voor de volgende demonstratie op de volgende dag.

Jackie heeft werkelijk hemel en aarde bewogen om een politieman/-vrouw zo ver te krijgen, dat ze het rode uniformjasje nog even wilde aandoen om haar Europese gasten de gelegenheid te geven een foto te maken. Het mocht niet baten. Men was 'bezweet' en 'te moe', men wilde niet meewerken.

Dit tot grote woede van met name Ann, die vond dat ze wel erg weinig gevoel hadden voor de PR-kant van het korps. Ten einde raad hebben Tineke, Jackie en ik maar een foto gemaakt in zo'n uitgezaagde pop van een politieman te paard, waaraan het hoofd ontbrak en waarin wij onze tronies moesten plaatsen.

Op weg naar de uitgang passeerden wij een stalen hok, met daarin twee geweldig grote, beige-witte, Italiaanse stieren. Van deze omvang had ik ze nog niet gezien. Poserend voor het hek, maakte Tineke een foto van ondergetekende en ook van Jackie. Op dat moment zei een van de mannen, die kennelijk bij die stieren hoorden (dat hoop ik althans): "als je een echte foto wil, dan moet je over het hek klimmen en bij die stieren gaan staan".

Met de dood in mijn hart klom ik over het hek en ging in de buurt van de stieren staan. Die vonden mij maar een rare snuiter en gingen al snuivend een stukje achteruit. Ik liep mee en zei tegen Tineke, nu afdrukken, want ik kom er zo weer uit. Aldus gebeurde en Jackie, die mij gevolgd was, werd ook op de gevoelige plaat vastgelegd, terwijl ze tussen de beide dieren in stond. Achteraf hoorden we, dat de dieren gecastreerd waren, maar toch.

Nadat we het festivalterrein weer hadden verlaten, zijn we nog even op bezoek geweest bij een van Jackie's paarden, die voor de duur van ons verblijf in Castlegar, door een bekende werd opgevangen en verzorgd. Jackie haalde hem (een ruin) uit zijn hok en zei tegen Tineke, dat ze vlak naast zijn hoofd moest gaan staan. Dat zou een mooie foto opleveren. Aldus geschiedde. Later zei Tineke, dat ze terplekke ongeveer zeven kleuren ontlasting had gehad! (ze is bang van paarden).

Na al deze avonturen waren we tegen 7 uur weer thuis, waar we op het 'achterdek' zaten te genieten van de heerlijke avondrust, in afwachting van een licht diner, dat Jackie en haar moeder voor ons aan het klaarmaken waren.

Bij aankomst waren we uitbundig begroet door Jackie's schnauzers, Sparky en zijn moeder Thomasina.

Niet al te lang na het eten en vanwege een vermoeiende vliegreis in het verschiet, hebben Tineke en ik ons mandje opgezocht.

Omdat Jackie ook graag een exemplaar van alle foto's, die ik in Castlegar had gekregen, wilde hebben, is zij de volgende morgen vroeg even naar Walmart gegaan, om kopieën te maken.

Tegen lunchtijd arriveerde neef Bert (Jackies lievelingsneef, volgens haar zeggen) samen met zijn yorkshireterrier 'Beethoven'. Dat is een hond met een stamboom, wiens nakomelingen aardig wat geld opbrengen, heb ik begrepen. Omdat Bert vaak met de motor reist, reist Mr. Beethoven in een speciaal door Bert vervaardigde bak, waarin de hond in een harnas wordt vastgezet, mee.

De laatste lunch (ons galgenmaal) was weer perfect verzorgd door Ann. Uiteraard met de inmiddels door ons zeer geroemde patatosalad, maar ook hele smakelijke zoetzure

bietjes uit eigen tuin. Hoewel we zeker niet met lange tanden aten, kon Ann haar verontwaardiging over de RCMP nog eens luchten tegenover Bert, een dankbare voedingsbodem voor haar kritiek en tikte de klok onverstoort

in de richting van ons vertrek.

Geëmotioneerd namen we afscheid van 'auntie' Ann en neef Bert, met de verzekering in contact te blijven en aaiden de honden voor de laatste keer. Daarna met de auto naar Vancouver-airport, een ritje van ongeveer een uur.

Het afscheid van Jackie bij het vertrek was een volstrekte andere dan de begroeting bij aankomst. Toen wat afstandelijk en wat verlegen met de situatie, nu een heftig en emotioneel afscheid tussen geliefde familieleden, met waterlanders aan beide kanten en de belofte nauw contact te onderhouden in de toekomst.

De vliegreis naar Nederland was - gelukkig - opnieuw een veredelde busreis, zonder turbulentie of ander ongemak. Zo kwam er een eind aan een per persoon substantieel bedrag kostend, enerverend en inspannend bezoek van maar 6 dagen (waarvan 2 dagen vliegen!) aan zo'n 35 nieuwe familieleden.

Blijft de vraag, die boven dit verslag is gesteld: was het niet eigenlijk 'van de gekke' of was het uiteindelijk toch 'te gek'?

Als je sec de kosten in relatie tot de reisduur in beschouwing neemt, was het eigenlijk **van de gekke**. Maar daarvan was ik eigenlijk de oorzaak, omdat ik nog zo graag mijn kleindochter voor haar vertrek naar Curaçao (op 5 augustus) wilde zien en haar naar Schiphol wilde brengen. Anders waren we ongetwijfeld (veel) langer gebleven en hadden we beter profijt gehad van onze uitgaven.

Aan de andere kant stond de reünie, na ruim honderd jaar, met onze familie in Canada centraal en daarvan hebben we ten volle kunnen profiteren. Alles bij elkaar kwamen Tineke en ik tot de conclusie, dat - alles overziende - deze reis elke cent waard is geweest en dat wij het beiden voor geen prijs hadden willen missen. **Te gek**, dus!

Aan het eind van dit - veel te lange - verslag, nog een woord van dank aan mijn reisgezel. Als het zo was geweest, dat er geen andere gegadigde zou zijn, was ik uiteindelijk ook alleen wel gegaan, maar, Tineke, met jou samen is dit voor mij een geweldige ervaring geweest, ook in de persoonlijke verhoudingen! Tenslotte kenden we elkaar wel, maar op deze manier leer je elkaar veel beter kennen. Het was een groot genoeg en een openbaring!

De manier vooral, waarop Jackie en jij waakten over mijn gezondheid en al mijn 'spuiten' (insuline!) en 'slikken' (diverse medicijnen) zo precies in de gaten hielden!
Bedankt, bedankt.

Helemaal tot slot: dit verslag is opgesteld onder een motto, wat wij in Canada hebben geleerd,

"What happens in Canada, stays in Canada!"

Otto Scheepbouwer.

Dit verslag is mij toegestuurd door Otto om foto's toe te voegen en voor eventueel commentaar. Commentaar heb ik niet, het verslag geeft uitstekend weer wat wij die paar dagen hebben meegemaakt en gevoeld. Otto, het genoeg is geheel wederzijds, de te korte reis was 'worth every penny'!

Het was **te gek**!

Je 'hoffotograaf',
Tineke Scheepbouwer. (Tiki)

4. De oudste, de jongste en geboorten.

Deze keer valt er in deze rubriek niets te melden. Tante Lies in Grijpskerk, is nog steeds de oudste ooit levende Scheepbouwer, met 101 jaar en er zijn ons geen geboorten gemeld.

5. Verjaardagen.

Door de relatief late verschijningsdatum van dit nummer als gevolg van de reis naar Canada, blijven de jarigen van juli en augustus dit jaar onvermeld. Wel willen wij ze alsnog hartelijk gelukwensen met hun verjaardag.

september.

02	Christina de Roos	75 jaar
05	Jona (Elisa Jacobus) Reitsma	03 jaar
06	Helen Scheepbouwer	45 jaar
	Agota Margit Megyeri (echtg. Van Bill Scheepbouwer)	55 jaar
07	Wilhelmina J. v.d. Teen	55 jaar
07	Ronald C. Schoorl	50 jaar
	Rachel Alida Scheepbouwer	09 jaar
08	Johanna Wilh. Scheepbouwer	55 jaar
	Adrianus D.M. Goverde	50 jaar
11	Simone Spaans	40 jaar
13	Hans A. Morks	75 jaar
16	Adriana Johanna van Noordt	65 jaar
18	Willem P. Scheepbouwer	50 jaar
	Carla van Zelm	45 jaar
20	Maria van Trigt	65 jaar
	Arina Lourman	40 jaar
21	Karen A.E. Span	25 jaar
22	Elisabeth Dut	70 jaar
23	Lars Veld	06 jaar
26	Nena M. van Dam	04 jaar
27	Anthia L. Con	40 jaar
29	Arie Scheepbouwer	65 jaar
30	Marga van Zelm	50 jaar

oktober.

02	Elisabeth Schultz	75 jaar
04	Cornelis Hermanus Schweig	70 jaar
05	Jelle Hugo Th. Scheepbouwer	15 jaar
	Marinka Andrea Wijman	45 jaar
08	Franciscus Scheepbouwer	60 jaar
14	Marc van Zutphen	40 jaar
17	Pieterella H. Scheepbouwer	60 jaar
26	Robert Maria van Zutphen	60 jaar
29	Lambertus A. van Havezaat	65 jaar
30	Hendrik Buijtendijk	80 jaar
31	Grietje Jacoba Rietveld	50 jaar

november.

02	Erik Scheepbouwer	40 jaar
10	Tim Martinus Borghuis	07 jaar
	Maartje Glas	80 jaar
12	Pieter G. Schoorl	45 jaar
	Catharina W. (Karin)	50 jaar
14	Maria Scheepbouwer	60 jaar
16	Joey Colin Andrew de Haan	20 jaar
22	Hendrika C. Naaktgeboren	55 jaar
	Puck Scheepbouwer	10 jaar
24	Ted Fillekes	15 jaar
28	Eduard Scheepbouwer	50 jaar
30	Jeanette Jacobs	70 jaar

december.

01	Jacobus W. v.d. Breggen	60 jaar
03	Marijke Tilly Hoelen	70 jaar
07	Marie Bankersen	75 jaar
	Johannes Scheepbouwer	65 jaar
08	Jan Steven Spanenburg	40 jaar
10	Emma van Dijk	70 jaar
11	Marijke Caroline Hoelen	60 jaar
17	Floris Bolk	10 jaar
18	Conni van den Berg	40 jaar
20	Francina J. Scheepbouwer	75 jaar
	Alida Hoogakker	70 jaar
21	Carel Hendrik van Velthuyzen	80 jaar

23	Jacqueline van Reenen	45 jaar
25	Waldemar R.A. Smit	55 jaar
26	Maria Jacoba Scheepbouwer	75 jaar
28	Jaap-Jan Scheepbouwer	40 jaar
29	Johanna L. Kroon	45 jaar
	Maria Teunisse	60 jaar
	Johannes Kiele	85 jaar

Nota bene:

Voor de goede orde merk ik nog maar eens op, dat ik niet kan instaan voor de volledigheid en/of de juistheid van de hierboven vermelde feiten, omdat mijn databank niet volledig up-to-date is.

Als ik daardoor ongewild personen in de bovenstaande lijsten heb opgevoerd, die niet meer in leven zijn, dan betreur ik dat.

Graag ontvang ik daarover dan een reactie (met vermelding van de juiste gegevens), zodat de fout kan worden hersteld.

Zijn er personen niet opgenomen, die er wel in hadden behoren te staan, dan verneem ik dat ook graag.

Naar aanleiding van deze oproep kreeg ik in het verleden af en toe inderdaad enkele correcties. Waarvoor dank!

Huwelijksjubilea:

Door een wijziging in mijn computerprogramma kan ik niet meer beschikken over separate informatie m.b.t. huwelijksjubilea. Ik blijf proberen dat weer beschikbaar te krijgen, maar tot die tijd geldt: wilt u uw jubileum kenbaar maken aan de lezers van dit blad, dan moet u zelf ruim van te voren (plm. 4 maanden) een berichtje aan de redactie sturen.

6. In Memoriam.

Voor deze rubriek bereikten ons sinds het verschijnen van het vorige nummer geen berichten van overlijden vanuit Nederland. Om in de sfeer van dit Canadanummer te blijven: wel kregen we een melding daar vandaan! Haar neef Tom Eden stuurde ons een pagina met 'obituaries' (necrologieën), van de 100 Mile House Free Press, met een bericht van het overlijden van zijn tante Enid Scheepbouwer-Eden.

Oplettende lezers kunnen zich wellicht nog het artikel rond de dood van haar echtgenoot, John Clifford Scheepbouwer herinneren, dat wij enkele nummers eerder in dit journaal plaatsten. Nu is dus ook zijn vrouw overleden.

Tineke Scheepbouwer was zo vriendelijk het krantenbericht voor ons te vertalen:

Enid Audrey (Minnie) **Scheepbouwer-Eden**, 19-12-1923/13-03-2009

Minnie overleed vredig in de Mill Site Lodge op 13 maart jl. in de leeftijd van 85 jaar. Zij werd geboren samen met haar tweelingzusje Alice, uit Stan en Sadie Eden, in het Ashcroft-ziekenhuis op 19 december 1923.

Zij waren de eerste tweeling die in dat ziekenhuis werd geboren. De baby's gingen per diligence naar 70 Mile House, waar Stan hen ophaalde met paard en wagen met hete stenen voor de lange reis naar huis, langs Green Lake, naar hun woonplaats Watch Lake.

Enid groeide op en ging naar school in Watch Lake en Sheridan Lake tot zij koeien ging melken voor Arty Bishop en ging koken met Blanche Odian, voor de werklieden die telefoonlijnen in de omgeving aan het aanleggen waren.

Ze trouwde met John Scheepbouwer op 16 juni 1943 en ze verhuisden naar Grants Mountain, waar zij boerden en jagers gidsten tot 1954, waarna zij verhuisden naar Soap Lake, Washington.

Enid en John werkten op een boerderij, waar ze paard reden, irrigeerden en boerenwerk deden tot 1959, waarna zij terug gingen naar de 'Cariboo' en een huis bouwden in Watch Lake Lodge waar ze woonden en werkten met zus Alice en zwager Shorty Horn tot slechte gezondheid een verhuizing naar een verzorgingshuis nodig maakte.

Enid werkte ook vele jaren voor de Weldwood triplex fabriek in 100 Mile House, voordat ze de plattelands postbezorging overnam in 70 Mile House. Enid was dol op haar baantjes, zij was een harde werkster, eerlijk en taai tot op het bot.

Enid of Minnie, zoals zij werd genoemd, vertelde prachtige levensverhalen en was uit het goede hout gesneden. Haar broer Ross, evenals haar schoonzussen Rose en Ann Scheepbouwer overleven Enid, samen met heel veel nichten en neven en trouwe vrienden.

Haar ouders Stan en Sadie, haar liefhebbende echtgenoot John, broer Don Eden, tweelingzus Alice Horn, zwager Shorty Horn, Jake and Bill Scheepbouwer, schoonzussen Jacque en Jean Eden, Anne Leduc en Nellie Dale, gingen haar voor.

Wij danken Dr. Dickie en de hele staf van Mill Site voor de goede verzorging van Minnie en onze familie gedurende deze droevige periode in ons leven. Wij waarderen jullie allemaal zeer.

Een dienst over Minnie's leven wordt (werd) gehouden op 30 mei 2009 om 2 uur in het Dorpshuis in Watch lake. In plaats van bloemen kunnen donaties gedaan worden aan het Watch Lake en District Women's Institute, c/o Marilyn Walsh, R.R. apt.1, 70 Mile House, BC, VoK 2Ko

Condoleances kunnen (konden) worden gestuurd naar de familie op www.100milefuneralservice.com

Enid (Minnie) met echtgenoot John Clifford Scheepbouwer

7. Uit de pers.

Onze trouwe donateur Bep van Wijk - v.d. Linden uit Heerenveen was op bezoek bij haar zoon Rob Scheepbouwer in Haarlem, toen ze tussen foto's de navolgende advertentie uit het plaatselijke advertentieblad tegenkwam. Ze dacht dat het wel iets voor het journaal zou zijn.

The advertisement is for 'Spaarndamse Vieux Scheepbouwers Borrel'. It features a photograph of a woman in a white jacket holding a newspaper, and another photograph of a boat on a canal. To the right is a bottle of the drink. The text on the ad includes the brand name 'Spaarndamse Vieux', the product description 'Een Scheepbouwers Borrel', the price 'Liter 10.75' with a large '9.95' next to it, and the company name 'Sliiterij Spaarndam' at the bottom. The word 'Sliiterij' is misspelled, missing the letter 'i'.

Op zich is dit merkwaardig: jaren strijden wij tegen de 's' in onze naam, omdat die verward wordt met het desbetreffende beroep en nu zien we in een advertentie, waar klaarblijkelijk wordt bedoeld op dat beroep, plotseling dat de 's' daarin ontbreekt.

Bep, dank voor je oplettendheid!

8. Wie herkent dit?

Tijdens het ontruimen van het huis van onze eveneens trouwe donateur Ton Bakker, in leven echtgenoot van Sjaan Scheepbouwer (beiden oorspronkelijk afkomstig uit Dordrecht) vond zijn dochter bovenstaande bladwijzer van drukkerij Scheepbouwer, die klaarblijkelijk ook een uitleenbibliotheek had.

Onze secretaris heeft naspeuringen verricht, maar tot nu toe geen resultaat geboekt. Wie weet wie deze Scheepbouwer was en wellicht ook nog wie zijn ouders waren. Kortom, elke informatie, die leidt tot het achterhalen van de identiteit van dit familielid, is welkom.

Reacties: zie pagina 32.

9. Financiën.

Van ons bestuurslid Tineke Scheepbouwer, die als penningmeester er op toeziet dat de donaties op tijd worden ontvangen, kregen we tijdens de laatste bestuursvergadering de melding dat op twee na alle donateurs hun bijdrage over 2009 hadden betaald. Daarop is met spijt in het hart besloten de laatste notoire wanbetalers als donateur van de stichting te royeren.

Met spijt in het hart, want we zien het aantal donateurs - door opzeggingen en natuurlijk verloop - gestaag dalen. Enkele jaren geleden waren er nog rond de 70 donateurs, nu zijn het er nog ongeveer 50. Dat gaat niet goed en betekent een steeds kleinere financiële basis onder onze werkzaamheden.

Vandaar onze oproep aan de overgebleven donateurs eens om zich heen te kijken en mogelijke donateurs te benaderen voor een lidmaatschap. Voor snelle reacties is nog een familie-pen of -rekenmachine beschikbaar. Als iedere donateur één nieuw lid aanbrengt, zijn we voorlopig weer uit de gevarezone.

Laat ons niet in de steek, het is voor een goed doel: meer kennis en wetenschap van en over onze familie!

10. Tenslotte.

Helemaal tot slot nog een keer de verschillende mogelijkheden om de ongetwijfeld vele inzendingen aan de redactie te doen toekomen!

Om het Uw redacteur zo veel mogelijk naar de zin te maken, wordt toezending van te plaatsen bijdragen via e-mail of door middel van een floppy erg op prijs gesteld!

Postadres : Crocusstraat 43 2241 VX Wassenaar

Bellen (vast) : 070-5112963 **Bellen (mobiel)** : 06-42 38 86 81

Fax : 070-5146549 **E-mail** : hoesch@wanadoo.nl